

๑๖

ศาสนาพุทธนี้อยู่ได้ด้วยการให้

ศาสนาพุทธนี้อยู่ได้ด้วยการให้ ถ้าเลิกให้เสียสักเดือนเดียว ข้าวปลาอาหารไม่ให้กับละ หยุดกันหมดทั้งประเทศ ทุกบ้านทุกเรือนไม่ให้กับละ ศาสนาดับ พระณรลิกหมดหายหมดไม่เหลือเลย นี่เพราะอะไร เพราะการให้นี่เอง การให้นี้สำคัญนัก เพราะทุกคนอยู่ได้ด้วยการให้ทั้งนั้น

ท่านจึงได้ยืนยันตามตำรับตำราว่า ให้โภชนาหารอิมเดียว ได้ชื่อว่าให้ ฐานะ ๕ ประการคือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ เป็นที่ปรารถนาของมหาชนคนทั้งหลาย ฝ่ายคฤหัสถ์บรรพชิต ปรารถนาเหมือนกันหมด

อายุ อายุยืนใครๆ ก็ชอบ

วรรณะ ความสดชื่นแห่งร่างกาย ผิวพรรณผ่องแผ้วเป็นที่ ดึงดูดสายตา ของมนุษย์โลกให้มารวมอยู่ที่ตน ใครๆ ก็ชอบใจทั้งนั้น

สุขะ มีความสบายกายสบายใจ ใครๆ ก็ชอบใจทั้งนั้น

พละ กำลังกาย กำลังวาจา กำลังใจ เวลาจะใช้กำลังกายได้สมความปรารถนา ไม่ติดขัดอะไร เวลาจะใช้กำลังวาจาได้สมความปรารถนา ไม่ติดขัดอะไร เวลาจะใช้กำลังใจความคิดก็ได้สมความปรารถนา ไม่ต้องรอเวลาอย่างหนึ่งอย่างใด

กำลังทั้ง ๓ นี้แหละสำคัญนัก กำลังกาย เวลาจะใช้การงานด้วยกาย กำลังวาจา ที่ต้องใช้วาจาโต้ตอบระหว่างประเทศต่อประเทศ หรือเวลาพูดคนต่อคนกันก็ใช้วาจา กำลังใจ ที่จะต้องคิดการงานใหญ่โตกว้างขวางออกไป นี่กำลังใจ กำลังเหล่านี้ใครๆ ก็ชอบ ใครๆ ก็ปรารถนา

ปฏิภาณ ความเฉลียวฉลาดในทุกสิ่งทุกอย่างในหน้าที่ของตัว หรือในหมู่มนุษย์ฉลาดในหน้าที่ทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ขัดขวางอย่างหนึ่งอย่างใด

นี่ใครๆ ก็ชอบ ใครๆ ก็ปรารถนา สิ่งทั้ง ๕ นี้แหละเป็นที่ปรารถนา
ของมหาชนคนทั้งหลาย

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “สังคหวัตถุ”

๒๐ กันยายน ๒๔๙๖